

Die Herder en die Wolf

deur Nelis Daniels

Lank gelede het 'n ou skaapwagter en sy vrou in 'n klein dorpie langs 'n baie groot woud gewoon. Die skaapwagter se naam was Mongameli Abu, maar die kinders van die dorpie het hom sommer Mnr. MA of MA genoem. Nie "ma", soos jy jou ma soms sou noem nie, maar "em aa". Sy vrou se naam was Arivukile Abu, maar MA het haar net Ari genoem. MA het drie dinge met sy hele hart liefgehad: sy vrou, sy wortels en sy skape. Die res het hom nie veel gepla nie, daarom het hy nie maklik kwaad geword nie. MA het sy daaglikse roetine getrou gevolg. Hy het om 05:30 wakker geword en vir Ari om 06:00 ontbyt in die bed gebring – drie hardgekookte eiers en 'n sny roosterbrood. Ná ontbyt het hy elkeen van sy 100 wollerige skape gegroet, sy wortels natgegooi, 'n middagslapie gevat, en dan saam met sy vrou om 19:30 aandete geniet. Hy het op sy eie sake gefokus en 'n stil, vreedsame lewe gelei. Maar daar was een ding wat hom briesend gemaak het. Hy het smook kwaad geword as hy daaraan dink, en soms, op dae wanneer hy besonder kwaad was, kon jy selfs grys rook by sy harige ore sien uitkom. MA se aartsvyand en swakpunt was 'n groot grys wolf wat in die woud gewoon het.

Die wolf was so groot en boos dat die dorpenaars hom Arma genoem het. Selfs net die noem van die wolf se naam het tot die dapperste dorpenaars laat bewe van vrees. Die wolf is Arma genoem omdat

iemand in die dorp een keer gesweer het dat hy gesien het hoe die wolf 'n man se arm skoon afskeur! Die man het geskreeu: "My arm! Aaaaaa!" Van daardie dag af het almal van Arma, die wolf, geweet. Hy was ontwykend en slu, en sy gunsteling peuselhappie in die hele wêreld was 'n heerlike, vet skaap.

Op 'n dag soos enige ander het MA om 05:30 wakker geword, vir Ari ontbyt om 06:00 gebring en uitgegaan om sy skape te groet. Hy het elke skaap gegroet: nommer 1, 2, 3, ... 98, 99 maar wag! Waar was nommer 100? Hy het weer getel om seker te maak, maar dit was duidelik dat nommer 100 weg was. Die rook het by sy ore begin uittrek want dit kon niemand anders as Arma, die wolf, wees nie.

Woedend het hy gesweer dat die wolf nooit weer 'n ander skaap sou vat nie. Vir die res van die dag het hy aan 'n klipmuur rondom sy skaapskuur gebou. Die muur was twee meter hoog en twee bakstene breed. Hy het gaan slaap terwyl hy 'n plan beraam om skaap nommer 100 te gaan red.

32 Maar die volgende dag, toe hy sy skape tel, was daar net 98! Net om seker te maak, het hy die slaap uit sy oë gegee en weer getel. Inderdaad, daar was nommer 98 agter nommer 12, maar nommer 99 kon hy nêrens sien nie. Sy vrou het hom nog nooit so kwaad gesien nie. Sy oë het uitgepeul en hy het wild met sy vuiste het in die lug rond geswaai. Hy sou daardie wolf kry, het hy vir homself gesê. Hy het besef die klipmuur het nie gewerk nie; Arma kon steeds by die skuur inkom. MA het onverpoos gewerk, en teen die einde van die dag was die klipmuur dubbel so hoog soos voorheen. Nou was dit vier meter hoog en vier bakstene breed. MA het gaan slaap, tevrede dat die muur hierdie keer sou werk. Hy moes tog sekerlik nou die oorhand bewerkstellig het.

Die volgende dag het MA Ari se ontbyt vinnig aanmekaar geslaan om vroeër by sy skape uit te kom en selfs een eier aansienlik sagter as gewoonlik gekook. Sy vrou het dit dadelik agtergekom, en dit het haar hart gebreek om haar geliefde skaapwagter so ontsteld te sien en dit alles oor die bese wolf. Sy het haar man se kalm geaardheid liefgehad en kon dit nie verduur om hom so ongelukkig te sien nie. MA het sy

skape sorgvuldig getel en het amper ontplof toe hy by 97 stop! Nie weer nie!

Hy was nog nooit in sy hele lewe so kwaad nie. Ari het sy woede gesien en besluit om hom te help om vir eens en vir altyd van hierdie bese wolf ontslae te raak. Sy het besef dat baksteenmure nie sou help nie; hulle sou 'n aanval moes loods! Sy het vir MA gesê sy gaan haar suster in 'n buurdorp besoek, maar eintlik het sy met hul karretjie na die lughawe net anderkant die heuwel gery. Sy het oor die berge en die see gevlieg totdat sy in Suid-Afrika geland het op 'n missie om 'n wapen te vind om Arma, die wolf, te verslaan.

33

Drie dae later was MA nog steeds woedend. Hy het kameras rondom die skaapskuur opgestel en selfs 'n kampstoel gekoop om buite te sit en sy skape te beskerm as Arma sou terugkeer.

Daardie nag het hy sy plek by die huis se deur ingeneem. Die maan was vol daardie nag en elke skaduwee het hom van angs laat spring. Die wind het deur die lae takke van die woud geruis, en hy het baie senuweeagtig gevoel, heeltemal alleen met net sy betroubare kiere vir beskerming. Hy het amper aan die slaap geraak toe hy 'n vreemde, donkerder skaduwee sien. Hy het sy asem opgehou. Die skaduwee het beweeg! Uit die woud het grys pote, groot skerp ore en gloeiende rooi oë te voorskyn gekom. Dit was Arma, die wolf! Hy het geskree en met sy stok geslaan, maar Arma het steeds nader gekom. Hy het heeltemal onverskrokke gelyk. Amper arrogant.

Hy het nader gesluip. Tien meter, vyf, drie, twee... Arma was so naby dat MA hom kon aanraak, en MA het amper flou geword, maar hy het sy man gestaan om sy skape te beskerm. Arma het gebuk, reg om te spring, maar skielik het sy oë van vrees gerek. Hy het gespring, vinnig omgedraai, en met sy stert tussen sy bene die woud ingevlug. Agter die huis het 'n groter skaduwee te voorskyn gekom. Dit was so groot dat MA die maan vir 'n oomblik nie kon sien nie. Die skaduwee het ook pote en skerp ore gehad, maar die skaduwee het geel oë gehad – oë wat vrees gesien het en geweet het hoe om dit te hanteer. Die skaduwee het ook 'n halsband om sy nek gehad. Wat kon dit wees?

“Dis 'n leeu!” het Ari trots uitgeroep toe sy te voorskyn kom agter die goue skaduwee, wat nou op sy maag gelê het om sy massiewe pote te lek. “Al die pad uit sonnige Suid-Afrika!”

Terwyl die son in die ooste begin opkom, het Ari verduidelik dat sy die reuse leeu by 'n dieretuin in Suid-Afrika geleen het om Arma, die wolf, af te skrik. MA kon die leeu nou mooi duidelik sien, en hy was heeltemal verbyster. Sy mond het oopgehang. Die leeu het massiewe donkerbruin maanhare gehad, 'n gladde, gespierde lyf, en 'n lang goue stert met 'n klossie bruin hare aan die punt. Sy geel oë het egter vriendelik gelyk. Ari het gesê sy het ook die verlore skape agter die skaapskuur gevind; hulle het net by soeter gras gaan wei, so hulle was uiteindelik almal veilig.

En so was alles weer reg. MA het elkeen van sy 100 skape terug gehad waar hulle hoort, en danksy sy slim vrou was hy nie meer kwaad nie. Arma die wolf het nooit weer teruggekom nie. Hoekom sou hy, as 'n massiewe leeu hul agterplaas patroleer?

